

Ed Bruinvis

Niet veel te zien

‘Zeker niet veel te zien vandaag, hè?!’

De fitis in het wilgenbosje zweeg verschrikt en het troepje sijsjes dat zich zacht kwetterend tegoed deed aan de elzenproppen, vluchtte hals over kop de boom uit. Ik liet mijn kijker zakken. Naast mij waren een vader en zijn zoon komen staan, beiden gestoken in gummilaarzen. Onder hun dikke zolen bezweken de moerasvergeet-mij-nietjes.

‘Ik zeg, er is vandaag zeker niet veel te zien!!’

‘Och...’, zei ik.

De man keek me afwachtend aan en de jongen stak zijn handen beurtelings in zijn zij en in zijn broekzakken.

‘En dat hek daar aan de overkant is zeker tegen het wild, hè?’

Ik volgde zijn zwaaiende beweging. De omheining langs het bouwland was vanaf de oever van het meertje goed te zien. De landbouwer was de vretende herten op zijn land beu geworden en had een afscheiding laten plaatsen. Sindsdien raakten de dieren regelmatig met hun geweien verstrikt in het gaas. Gewend als ze waren om vrijelijk het bouwland op te lopen, zochten ze vergeefs uren lang langs het hek naar een doorgang, raakten vast en stierven binnen een dag. Er had een treurig artikel over in het plaatselijke dagblad gestaan.

‘Tja...’, zuchtte ik.

De man knikte in de richting van het meertje voor ons. Zijn zoontje probeerde onderwijl pirouettes te draaien in de modder.

‘En diep? Is het hier diep? Zal wel niet, hè?’

‘Nou, ik denk...’

‘Ik denk het niet. Het is een veenplas, dus dan zal het wel niet zo diep zijn.’

Ik zweeg. In de verte klonk het krassen van de raven. Gelukkig, die waren er dus nog.

‘En vis? Zit hier veel vis...?’

‘Nou, dat...’, begon ik.

‘Zal wel niet, hè? Het is maar een klein meertje. Dus dat zal wel niet.’

De jongen keek even naar me. Hij haalde een snoepje uit zijn zak en gooide het omhoog. Met zijn mond wijd open probeerde hij het op te vangen, maar het ketste af op zijn tanden en verdween met een plonsje in het water.

Ik draaide aan de objectieven van mijn kijker en keek erbij alsof ik een ingewikkelde stand had in te stellen.

‘Nou, we gaan maar weer eens!’

Het zoontje liet zich dat geen twee keer zeggen. Hij sprong uit de blubber, graaide naar de stengel van een lisdodde en schoot meteen onderuit. Zijn vader gaf hem een draai om zijn oren.

‘Blijven we aan de gang? Moet je je broek nou weer eens zien! Zal je moeder leuk vinden!’

De jongen krabbelde overeind, wreef zijn hoofd en keek tersluiks mijn kant uit. Geen van beiden zagen ze de aalscholver die met wijd gespreide vleugels over de boomtoppen aan kwam zeilen, een grote boog maakte en sierlijk landde op een dode tak die uit het water stak. Alsof het zijn schouders optrok, keerde het dier zijn vleugels naar de magere zon en bleef doodstil zitten, de kop iets opgeheven. Dat hier vis genoeg zat hoefde je hem niet te vertellen.

Niet veel te zien kreeg op 25 oktober 2008 de 1^e prijs op 'Taalmarkt', een schrijfwedstrijd in opdracht van de gemeente Brummen.